

Balgene; thi man skal ikke forhaste sig i sin Dom om Balgene, de skulle ikke blot kendes theoretisk, de skulle prøves. Det er en overmaade behagelig Stilling, der derved staves det høitærede Ministerium. Ministeriet affatter saa dette Dokument den 1ste April; den 1ste Oktober eller lidt ind i Oktober siger Folkethinget: Vi stemme over et ved privat Initiativ indbragt Forslag af lignende Indhold og erklære saa, at nu er den Sag ude af Verden. Ministeriet siger da: Nei Tak skal I have! Støttet af Høiesteret sige vi, det staar fremdeles, og uagtet Høiesteret ikke har udtalt sig om Lovligheden eller Ulovligheden af at udstede provisoriske Finantslove, har den dog udtalt sig derhen, at provisoriske Love ikke bortfalde ved en Forkastelse efter det private Initiativ. Vi ere i dette Tilfælde støttede af Høiesteret — siger Ministeriet — og derfor opretholde vi faktisk Provisoriet, og det er paa denne Tilstand, mine kjære Venner, I blive siddeende Vinteren igjennem. Men naar Ministeriet saa kommer og siger: Vi skulle give Eder Beilighed til at forkaste det saaledes, at ogsaa vi erkjende det — nu, saa gaa vi udenom, vor Politikk er at blive siddeende til den 1ste April. Og saaledes sidder Ministeriet uden nogen virkningsfuld Forkastelse stadig paa sit Provisorium med Folkethingets Billigelse — idet det ikke vil forkaste det Estrupste Provisorium — hele Finantsaaret igjennem, og saa er det udløbet. Den farlige Følge er den, at naar f. Ex. vore Efterkommere engang ville anklage Ministeriet naturligtvis for dette afgjorte Hovedsynd imod Grundloven: Finantsprovisoriet, saa vil dette, med Støtte af den ene Side af Riksdagen, hvis politiske Ansuelser vi kjende mest, kunne paaberaabe sig, at Folkethinget ikke har villet forkaste Provisoriet saaledes, som det fra alle Sider rettelig erkjendes, er en Forkastelse. Det er en Fare.

Seg har i dette Resume for mit Vedkommende frigjort mig for Indblanding i den Debat, som iøvrigt føres af de ærede Ordførere for det forenede Flertal og for Mindretallet i dette Spørgsmaal. Det har interesseret mig overordenlig at høre, at det ærede Medlem fra Veire sagde: Hvor kan et Forslag blive et andet, end dets Indhold angiver? Hvor kan dette Forslag trods Indholdet i selve Forslaget ved Motiveringerne i Motiverne blive noget Andet end det, det er? Saa siger jeg: Det ærede Medlem skulde læse sit eget Forslag fra den 12te Oktober. Det er jo ordlydende det samme som dette, og det er i Kraft af vor Betragtning kun blevet et Provisorium ved Motiverne. Men naar det ærede Medlem kan fremlægge

sit Forslag ligelydende med dette, som kun bliver et Provisorium i Kraft af Motiverne, kan jeg ikke se, at han kan benegte, at det Forslag, der her foreligger, har samme Form, Indhold og i Motiverne Forelæggelse, hvilket jo er Formen for de saakaldte provisoriske Loves Forelæggelse (Afbrydelse af H. S. O. M.). Det ærede Medlem for Odense Amts 7de Valgtreds (H. Holm) skal ikke være saa ivrig i at afbryde. Han skal med Fornøielse saae hele Historien. Er der Noget, han mangler, kan han staa op og spørge om det, saa skal han saae det at vide. Det ærede Medlem og jeg vare enige om dette for en 4—5 Aar siden. Vi vare lige saa enige om disse Punkter, som det ærede Medlem nu er uenig med mig. Altsaa i Formen for Forelæggelsen at ville benegte, at det er et Provisorium, kan det ærede Medlem fra Veire, om han end var nok saa mild en Ordfører for Høires Standpunkt i denne Sag, ikke komme bort fra. Thi tag det Lovforslag, som det ærede Medlem indbragte, og kald det Provisorium, og tag dette, saa er det i Form og Indhold med Motiverne ganske det samme, og bliver det ikke en Forelæggelse ved Motiverne, saa bliver hans heller ikke en Forelæggelse, saa have De stemt paa noget ganske Andet. Det erkjender jeg ikke; jeg erkjender, at vi stemte den Gang med den provisoriske Lov, indbragt ved privat Initiativ, og jeg anser det for at være i den Forstand gyldigt. Det ærede Medlem siger, at vi kunne ikke forkaste dette ved en Dagsorden — se paa Indholdet, siger han, og hvorledes ville I da forkaste det ved en Dagsorden? Saa siger jeg til ærede Medlemmer: Se paa hans Forslags Indhold, ordret det samme! Han foreslaar os dog at forkaste det ved en Dagsorden. Hvorledes kan det ærede Medlem foreslaa at forkaste sin Paragraf ved en Dagsorden, naar han ikke kan foreslaa at forkaste den samme Paragraf ved en Dagsorden, naar Ministeren foreslaar den, Ord til andet den samme. Heller ikke det forstaar jeg. Der blev sagt bl. A., at jeg — det er ogsaa en Fortælling — sagde, at jeg anser ikke dette Forslag for en foreløbig Lov, og da det ærede Medlem for Veire Amts 2den Valgtreds ikke anser det for en foreløbig Lov, er det heller ikke en foreløbig Lov, og saa kan man godt lade det gaa videre. Det er Slutningen. Jeg kunde næsten fristes til at tage de ærede Medlemmer, der tale saaledes, paa Ordet og sige: Ville I bare tage noget mere Hensyn til denne Slutning, naar det kun er i Punkter, hvor I ere uenige med mig, saa kan meget blive rettet. Naar jeg altsaa mener, at det ikke er en foreløbig Lov, saa er det ikke